

ΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα,
και αυτός ο χρόνος θάχη περισεύματα γενναία.

Ο Ρωμής την εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τους ανέχωμαι,
μοναχά 'στας Έπαρχίας — και 'σ'τὸ Έξωτερικόν,
έπειδὴ καιρούς πτωχάσο — τρέχει τὸ Έλληνικόν,
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόν — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε και 'σ'τὸ χέρι.
'Αλλ' έδῶ συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Με'σ'τῶν φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμής μας μιὰ δεκάρα.

Είκοσι και δηδ τ' Απρίλη,
γιὰ τή Σύρα φεύγω, φίλοι.

Διακόσα τεσσαράκοντα έννηξ
και ο Ρωμής 'σηκώθη 'στὰ πανιά.

Γιὰ μερικούς
βασιλικούς.

Είπε μεγάλος βασιλεὺς πῶς θάβγη μιὰ φορά
μέ φόρεμα όποι κανείς δέν έβαλε ακόμα,
κι' εὐθύς ο κόσμος έτρεξε με ζήτω και οὐρρά
κι' έπρόσμενε νὰ τόν ιδῇ με ανοικτὸ τὸ στόμα.
Κι' ο βασιλεὺς θεόγυμνος ήμέρα μεσημέρι
έβγήκε 'στὸν περίπατο νὰ τόν ιδῇ τ'ασκέρι.

Απ' όπου κι' άν εδιάβαινε κατεχειροκροτείτο,
κανένας δέν εκύτταζε θεόγυμνος πῶς ήτο.
Και ο λαός και ή Αὐλή και πάντες οί έν τέλει
τοῦ βασιλέως έβλεπαν τὰ γυμνωμένα σκέλη,
και όλοι μ' ένθουσιασμόν έχύμαζαν πολὺν
έκείνην τήν άόρατον τοῦ Ἄνακτος στολήν.

Μὰ είπαν κι' οί παράσιτοι τῆς νέας βασιλείας :
«δέχου, κλεινὲ Διάδοχε, απ' όλους χαρτζηλίκι,
»κι' άν γυμνωθῇς τῆς δόξης σου και όλης τῆς ευκλείας
»σὲ περιβάλλ' ή εὖνοια τοῦ Σταύρου τοῦ Μπουλίκη,
»κι' έμεις θαποστραβώσωμεν τὰ πλήθη σου με τρόπον
»και δέν θά φαίνεσαι γυμνός 'στὰ μάτια τῶν ανθρω-

[πων.]

Ἄλλ' όσοι έσυνελθισαν νὰ λέν τήν σκάφη σκάφη
και θέλουν ο Διάδοχος ιδανικόν νὰ εἶναι,
δέν έφαλαν τόν δωρητήν και κάθε του χωράφι,
και είπαν «δός τα 'γρήγορα όπίσω, Κωνσταντίνε.»
Κι' εκείνος εις τους κόλακας τὰ νῶτά του γυρίζει
και όσα τοῦ έχάρισαν γενναίως τὰ χαρίζει.

Κι' άν ηῦρε ο Διάδοχος βαρεῖα καμμιὰ μας λέξι
δέν πρέπει νάναι και αυτὸς μὴ σιάξη και μὴ βρέξη.
Αὐτοί ποῦ θυμιάματα τοῦ καίουν πρὸς συμφέρον
κι' επικαλοῦνται τὰς σκιὰς προπάππων και πατέρων,
αὐτοί όποι έπόμπευσαν έξ ύψηλου τόν θρόνον,
έκείνοι ἄς μυγιάζωνται κι' ἄς όγκανίζουν μόνον.

Μὴ σχολιάζη και αυτὸς τοῦ λόγου μας τὸ σχήμα...
εις τοῦτον μένει πάντοτε ή γῆ μας όλη κτήμα.
Ἄς όρθωθῇ άγέρωχος τοῦ έθνους στρατηλάτης
γελῶν δι' όσους τὸν ύμνοῦν με Γκραββαρίτου λύραν,
κι' ἄς όνειρεύετ' έξυπνος ὑπὸ σκίαν έλάτης
τοῦ Κωνσταντίνου τὸ σπαθί, τοῦ Κόδρου τήν πορφύραν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

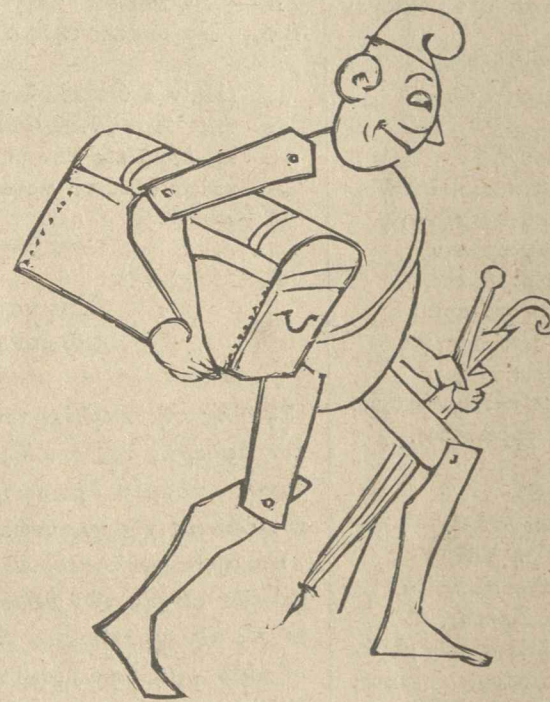
- Φ.—'Απογραφή... ἀπογραφή...
 Π.— Πού πῶς με τόση φούρια;
 Φ.—Τὸ ἔθνος ἀπογράφεται με ὅλα τὰ γαϊδούρια.
 Τρέχα καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, χωρὶς ἀργὸς νὰ μένης...
 ποῦ εἶσαι; πόθεν ἔρχεσαι καὶ πόθεν κατεβαίνεις;
 εἶσαι χωλός; εἶσαι στραβός; εἶσαι ἀνοικτομύτης;
 ἐγγράμματος, ἀγράμματος, χριστιανός, σακάτης;
 ἔχεις παιδιὰ; ἔχεις σκυλιὰ; εἰς ὅλα εἶσαι στείρος;
 εἰς' ἔγγαμος ἢ ἀγάμος, ἀνυπανδρός ἢ χῆρος;
 'Απογραφή... ἀπογραφή... πηγαίνω ν' ἀπογράψω...
 Π.—'Ενα χαστούκι 'Ξαφνικὸ 'στὴ μούρη σου θ' ἀστράψω.
 Φ.—'Απογραφή, ἀπογραφή... πηγαίνω σ' ἓνα σπηῖτι...
 βλέπω μιὰ κόρη 'στὸ πλευρὸ ἐνὸς ἀρχιμανδρίτη...
 ἐρώτησα περὶ αὐτῆς καὶ μοῦπαν «ψυχοκόρη»
 ἀπὸ αὐτὰς ποῦ ἀγαποῦν πατέρες ρασσοφόροι.
 'Ενα Δελτίον ἄφησα, τοὺς εἶπα «καλημέρα»
 καὶ ἐσφάλισα τὰ μάτια μου καὶ ἐπῆγα παραπέρα.
 'Εδῶ ποιὸς κάθεται; 'ρωτῶ... κουζίν' ἀφράτη βγαίνει
 καὶ μ' ἀπαντᾷ πῶς κάθεται μιὰ χήρα ἢ καυμένη.
 Κανέννας ἄλλος, τὴν 'ρωτῶ, 'στὸ σπηῖτι δὲν κοιμάται;
 καὶ ἐκείνη μοῦ ἀπήντησε πῶς δὲν καλοθυμάται.
 Τρεχάτος γι' ἄλλο σπηῖτικὸ τὸ φύσημά μου 'πῆρα...
 ποιὸς εἶν' ἐδῶ;... μοῦ ἀπαντοῦν «μιὰ νέα ζωντοχήρα»
 ἀλλὰ μοῦ εἶπε εἰς ταῦτ' ὁ δοῦλος τῆς ὁ Σπύρος
 ὅτι μαζὶ τῆς κάθεται καὶ κάποιος ζωντοχῆρος.
 Τραβῶ ἄλλου... ποιὸς εἶν' ἐδῶ;... μιὰ μικροπαντρεμμένη,
 ποῦ ἔχει ἄνδρα ζουμερὸ καὶ δίχως ἄνδρα μένει...
 «Ποῦναι ὁ ἄνδρας τῆς;» 'ρωτῶ... μοῦ λένε «εἰς τὰ ξένα»...
 ἐκύτταξα τὴν νερόπαντρη καὶ εἶπα «ὠμένα».
 Τραβῶ ἄλλου... ποιὸς κάθεται, τοὺς λέγω, ἐδῶ πέρα;
 ἓνας μανδρόσκυλος, μοῦ λέν, ποῦ σκοῦζει νύκτα 'μέρα.
 Μόλις ἐν βῆμα προχωρῶ μοῦ ρίχνεται ὁ μοῦργος
 καὶ ὀλίγου δεῖν θὰ μ' ἔκανε κομμάτια ὁ κακοῦργος,
 μὰ τῶδα 'στὰ τέσσερα μετὰ μεγάλου τρόμου,
 καὶ τὸν Σταμούλην ἀπαντῶ καταμεσῆς τοῦ δρόμου...
 τὸν ἀπογράφω καὶ αὐτὸν με ὅλα τὰ σκυλιὰ του,
 τραβῶ ἐγὼ 'στὸ δρόμο μου καὶ ἐκεῖνος 'στὴ δουλειά του.
 'Στῶν 'Ανακτόρων τὴν Αὐλὴν ἐμβαίνει θαρραλέος
 καὶ ὁ Χατζηπέτρος μ' ὀδηγεῖ ἐμπρὸς τοῦ Βασιλέως,
 καὶ τριγυρίζουν Αὐλικοὶ τὸν θρόνον ἀργαλεοί:
 «Τί ἐπαγγέλλεσθε;» 'ρωτῶ... «τὸν Βασιλέα» λέει.
 «Τὸ θρήσκευμά σας; ἐρωτῶ καὶ πᾶν πρὸς κοντά...
 » Χριστιανὸς Γεώργιος, ἐκεῖνος μ' ἀπαντᾷ.
 » ἔχετε κτήματα, 'ρωτῶ, καὶ σεις εἰς τὴν 'Ελλάδα;
 » ἔχω, μοῦ λέει, Πεταλιούς, Τατόι, Μανωλάδα,
 » εἰς τὸ Παλάτι κάθομαι χωρὶς νὰ δίνω νοίκι,

» θὰ εἶχα δὲ καὶ κτήματα τοῦ Σταύρου τοῦ Μπουλῆ,
 » ἀλλ' ἔμωσ μ' εὐχαρίστησιν θὰ μάθετε πολλὴν
 » πῶς ὅλα 'στὴν Γεωργικὴν τὰ ἔδωσα Σχολῇν...
 «ἔχετε τέκνα;» ἐρωτῶ τὸν 'Ανακτα με τρόπον
 καὶ 'στὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἀπήντησε με κόπον,
 γιὰτ' εἶναι τόσο, Περικλῆ, τριγύρω του ἀσκέρι,
 ποῦ πόσα ἔχει καὶ αὐτὸς καλὰ καλὰ δὲν ξέρει.
 Τὸν Βασιλέα προσκυνῶ καὶ πᾶν 'στὸν Τρικούπη
 καὶ μ' ἐρωτήματα πολλὰ τοῦ γίνομαι κουνούπι,
 καὶ γράφω τὸ ἐπώνυμον καθὼς καὶ τὸν ὄνομά του
 καὶ ὅλους τοὺς βουλευτὰς καὶ τὸ περίσσευμά του,
 καὶ τὸν προτρέπω Περικλῆ, με ὅλα τὰ σωστά μου
 νὰ ἔλθῃ ὅσον τάχιστα εἰς κοινωνίαν γάμου,
 νὰ συντελέσῃ καὶ αὐτὸς 'στὴν αὕξεισιν τοῦ γένους,
 ἀν θέλῃ ὄντως σεβαστοὶ νὰ εἰμεθα 'στοὺς ξένους.
 Πηγαίνω 'στὸν Θεόδωρον, τὸν πρῶτον ἐν τοῖς ἱσίοις,
 ἀλλὰ ἐκεῖνος, Περικλῆ, 'στὰς τόσας ἐρωτήσεις
 καὶ νέας ἀνεκάλυψε δολορραφίας ἔχνη
 καὶ τὸ Δελτίον με θυμὸν κατάμουτρα μοῦ ρίχνει,
 ἀρνείται δὲ νὰ μοῦ εἰπῇ τὸ μέγα ὄνομά του,
 τὴν πρωτοκαθεδρίαν του καὶ τὸ ἀξίωμα του,
 καὶ 'στὸ στηλιάρι μ' ἔστρωσαν ἡμέτεροι ὀλίγοι
 καὶ ἐγὼ κουμποῦρι τῶκοφα καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ,
 καὶ 'στοῦ Λεβίδη ἔτρεξα εἰς τὸν ἰδρωτὰ πλέων
 καὶ τὸν Στεφάνον ἔγραψα 'στὴν στήλην τῶν θηλέων.

Π.—Καὶ ὕστερα τί ἔκαμες;

Φ.—'Αφῆσας τὸν Λεβίδην
 'στὸν θεολόγον τὸν κοντὸν προσέδραμον Παυλίδην,
 ποῦ ξέρει τὰ 'Εβραϊκὰ καὶ τῶν πουλιῶν τῆς γλώσσας,
 καὶ τὸν ἀπέγραψα καὶ αὐτὸν με ὅλαις του τῆς κλώσας,
 μὰ εἶπα καὶ 'στὸν Δαμαλᾶ νὰ κόψῃ καὶ νὰ ράψῃ
 καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦρανοῦ ἀμέσως ν' ἀπογράψῃ,
 ἐκεῖνος δὲ ἀμφέβαλλε ἀν πρέπη ἐπὶ τέλους
 ἀρσενικοῦς ἢ θηλυκοῦς νὰ γράψῃ τοὺς ἀγγέλους.
 'Επῆγα καὶ 'στοῦ Φιντικῆ, λογίου σοφωτάτου,
 καὶ ἄρχισα νὰ τὸν 'ρωτῶ γιὰ τὰ συγγραμμάτα του,
 ἐκεῖνος δὲ μοῦ ἔδειξε ὡς σύγγραμμά του μόνον
 ἓνα μικρὸ διάφορο ποῦ ἔγραψε πρὸ χρόνων.
 Καὶ 'στοῦ Σεμτέλου ἔπειτα τὸ σπηῖτι ξενιῶ...
 » τί κάνεις;» τὸν ἐρώτησα... μοῦ λέει «τὸν Σπανό...»
 καὶ ἀφοῦ τὸν ἔφαξα καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλοι ἀπογράφοι
 κανένα 'στὰ συρτάριά του δὲν ἤυραμε ξουράφι.
 'Επῆγα δὲ καὶ 'στὸν Τσιγγρό, τὸν Χιώτη τὸν μεγάλον,
 καὶ ἀνακρίσεις τοῦκαμα γιὰ τὸνα καὶ γιὰ τᾶλλα.
 » Τί κάνεις;» τὸν ἐρώτησα... «τὸν εὐεργέτην» λέει,
 καὶ γιὰ τὸν Μεγαλόσταυρο συγκινημένος κλαίει,
 ἐγὼ δὲ τοῦ ἀπέγραψα τὰ ἐπιπλά του ὅλα,
 τὰ πιάτα, τὰ σερβιτσιὰ του, τὴν κάθε κατοαρόλα,
 καὶ αὐτὸς ὁ διαβολόβλωλος με μάτια δακρυσμένα
 μοῦ ἔλεγε τί διάβολο κοστιῖζει τὸ καθένα.
 Καὶ τώρα μ' ἐνθουσιασμὸν πηγαίνω εἰς τὴν Σύρα
 γιὰ τὸν Μισούλη, Περικλῆ, καὶ γιὰ τὸν 'Απαλλύρα,
 καὶ ἔχε ὕλαιν, τζόγια μου, παρέα μου χρυσή,
 καὶ ὅσους παρέλεψα ἐγὼ ἀπόγραψέ τους σύ.

Π.—Καλὸ ταξεῖδι, Φασουλῆ, σοῦ εὐχομαι νὰ κάνῃς
 καὶ ὅσοι πέντε χαστουκίαις γιὰ νὰ μὴ με ξεχάνης.

Ὁ Φασουλῆς εἰς Σύρον
 βαρὺ μπαούλο σύρων.

Ὁ Φασουλῆς ὁ τλήμων
 καὶ 'Απογραφὸς εἰδήμων.

- ΑΠ.—'Ἦλθα, καθὼς εἰξέυρετε, ἀπογραφήν νὰ κάνω.
 ΦΑ.—Εὐχαριστῶ σας δι' αὐτὸ καὶ με τὸ παραπάνω.
 ΑΠ.—Καὶ τὸν ὄνομά σας;
 ΦΑ.—Φασουλῆς...
 ΑΠ.—Καὶ ἡ δουλειά σας ποῖα;
 ΦΑ.—'Ἡ τῶν προγόνων εὐκλεία καὶ ἡ ξηροκαμπία,
 μὰ καὶ ἱππότης λέγομαι καὶ ποιητὴς εἰδήμων,
 γραμματικὸς, πολιτικὸς, Ρωμῆος πανεπιστήμων,
 ὡς μόνον ἔχων ὄνειρον τὸν Κεντρικὸν Ταμιάν...
 ΑΠ.—Καὶ τί πατριδα ἔχετε;
 ΦΑ.—Πολλὰς τε καὶ καμμίαν.
 ΑΠ.—Εἰς τὰς 'Αθήνας μένετε;
 ΦΑ.—'Εδῶ καὶ ἐγὼ λιμνάζω
 καὶ μόνον πρὸς ρητορικὴν τὴν γλώσσαν μου γυμνάζω.
 ΑΠ.—Εἰσθ' ἔγγαμος;
 ΦΑ.—ὦ! μάλιστα...
 ΑΠ.—Καὶ τίς ἡ σύζυγός σας;
 ΦΑ.—Καὶ τίς ἡ σύζυγός σας;
 ΑΠ.—Κυρία τις, ἀνήκουσα 'στὰς φύσεις τὰς σφριγώσας,
 ἢ 'Αμαζὼν ἢ Φασουλῆ, ὁ τύπος τῶν συζύγων,
 ποῦ ἐπίασε τὴν 'Αλεπού πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων.

- ΑΠ.—'ἔχετε τέκνα;
 ΦΑ.—Μάλιστα... με τὸ συμπάθειο τρία...
 ΑΠ.—Εἰς τοῦτο δὲ μ' ἐξώθησε θερμὴ φιλοπατρία.
 ΑΠ.—'Αλλ' ἔμωσ πόθος με κινεῖ ἀπὸ τινος κρυφὸς
 καὶ δίδωμά γεννήματα νὰ φέρω εἰς τὸ φῶς,
 ἢ δὲ καλὴ κυρία μου πρὸς δόξαν μου μεγάλην
 ὀλίγον μισοέγκυος μοῦ φαίνεται καὶ πάλιν.
 ΑΠ.—Ποιὰν θρησκείαν ἔχετε;
 ΦΑ.—'Ἐχω πολλὰς συγχρόνως...
 ΑΠ.—ἢ τρέχουσα πολιτικὴ βωμὸς μου εἶναι μόνος,
 ἐξ ἵσου δὲ καὶ Μαρμωνῶν καὶ 'Ιερωδῶν πιστεύω,
 μὰ φθάνει καὶ ὥρα ποῦ θεὸν κανένα δὲν πρεσβεύω.
 ΑΠ.—'Ἐχει πολλὰς, ὡς βλέπετε, τὸ θρησκειῶμά μου φάσεις
 καὶ μεταβάλλεται καὶ αὐτὸ κατὰ τὰς περιστάσεις.
 ΑΠ.—ἔρετε γράμματα;
 ΦΑ.—Σὺν νουτῷ... καὶ ποῖος τάχα 'Ελληνας
 εἰς τῶν λογίων καὶ σοφῶν δὲν εἶναι τὴν ἀγγέλην;
 ΑΠ.—Ὅλους ἀξίους 'Υπουργοὺς νομίζω τῆς Παιδείας
 καὶ ἀφήσετε παρακαλῶ αὐτὰς τὰς ἀηδίας.
 ΑΠ.—Καὶ ποῖα εἶναι, κύριε, ἡ πατρικὴ σας γλώσσα;

ΦΑ.—'Η καθαρά Ἑλληνική μὲ Γαλλικά καμπόσα,
ἢ τοῦ Ψυχάρη κάποτε καὶ ἄλλοτε τοῦ Κόντου,
οὐ μὴν καὶ τ' Ἀρβανίτικα κ' ἢ τῆς Σχολῆς τοῦ Βρόντου.

ΑΠ.—Καὶ πόσα ἔτη φέρετε;

ΦΑ.— Δὲν θὰ σᾶς δώσω λόγον...
τὰ μαρτυροῦν αἱ τρίχες μου, ὁ μύσταξ καὶ ὁ πώγων.
Γι' αὐτὸ νὰ ἐρωτήσετε μονάχα τὸν Σεμτέλον,
ποῦ θάναί πάντοτε σπανὸς καὶ τώρα καὶ 'στὸ μέλλον.

ΑΠ.—Εἰσθε τυφλός;

ΦΑ.— Παντάπασιν, ἀλλὰ θὰ κατορθώσω
ἢ σκόνῃ τοῦ Φιλήμονος κ' ἐμὲ ν' ἀποστραθώσω.

ΑΠ.—Ἐχετε νόσημα κανέν;

ΦΑ.— Τὴν νόσον τὴν συνήθη,
τὴν πρέπουσαν εἰς τῶν Ρωμηῶν τοὺς τρόπους καὶ τὰ ἔθη,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ τὴν νόσον τοῦ σουφρόνειν,
τοῦ ὁμιλεῖν νυχθημερὸν κ' ἔσθ' ὅτε μαχαίρῳναι.
Καθ' ὅλα τὰλλα φαίνομαι ἀκμαῖος καὶ βαρβάρτος,
ἀλλ' ὅταν ὅμως χρειασθοῦν ἐπίστρατοι 'στὸ κράτος
κ' ὁ Μαθαρίκος ἀπηνῶς τὸν τράχηλόν μου σφίγγει,
ἀμέσως τότε τὸ δεξιὸ μου κατεβαίνει ξύγκι,
κ' ὅλας τὰς νόσους ἀποκτῶ, γνωστὰς τε καὶ ἀγνώστους,
καὶ εἶμαι ὁ χειρότερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀρρώστους.

ΑΠ.—Παραφρονήσατε ποτέ;

ΦΑ.— Ἐχω γερὸ κεφάλι
καὶ πάντα θεοπάλαβοι μοῦ φαίνονται οἱ ἄλλοι.
'Εν τούτοις ἤθελα πολὺ νὰ μοῦ σαλέψ' ἢ βίδα,
'στοῦ Τσιριγώτη δὲ κ' ἐγὼ νὰ εἶμαι τὴν φροντίδα,
διὰ νὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ λέγω εἰς τοὺς ἄλλους,
τοὺς γνωστικούς, τοὺς σῶφρονας, τοὺς ἄνδρας τοὺς μεγά-
πως εἶμαι ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ Μεγαλειστάτου, [λους,
ποῦ προστατεύει τοὺς τρελλοὺς μὲ ὅλα τὰ σωστά του,
διότ' ὑπὸ τὴν σκέπην του ἀνέλαβε τὸ σπῆτι
τοῦ καὶ συμπατριώτου μου Ζωρζῆ Δρομοκαῆτη.

ΑΠ.—Ἐχετε κτῆμα;

ΦΑ.— Τίποτε... ἀπόκληρος τοῦ γένους
ποτέ μοι δὲν ἀπέκτησα καὶ πλῆθον Διογόνους,
ἀν κ' εἶναι μόνῃ μου φροντίς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
νὰ κλέψω τὰ οἰκόπεδα τῶν προσφιλῶν γειτόνων,
καὶ ἀποσπῶν τοὺς εὐσεβεῖς τὰς τάφρους νὰ πληρώσω
κ' ἂν μοῦ 'μιλήσῃ καὶ κανεὶς 'στὸ ξύλο νὰ τὸν στρώσω.
'Εν τούτοις ὁ Διάδοχος ἀπὸ κουδαρνταλῆκι
σ' ἐμὲ νὰ δώσῃ ἔπρεπε τὰς γαίας τοῦ Μπουλίκη.

ΑΠ.—Καὶ τώρα, σᾶς παρακαλῶ, ἄς ἔλθῃ κ' ἢ κυρά.

(Προσέρχεται ἡ Φασουλῆ μὲ ὅλα τὰ μωρά.)

ΑΠ.—Πῶς λέγεσθε, παρακαλῶ;

ΗΦ.—

Κυρία Φασουλῆ...

ΑΠ.—Χαίρω ποῦ σᾶς ἐγνώρισαν...

ΗΦ.—

Εὐχαριστῶ πολύ.

'Υπάλληλος ἀπογραφῆς μοῦ φαίνεται πῶς εἴσθε.

ΑΠ.—Καὶ ὡς τοιοῦτος ἐρωτῶ εἰς τί ἐνασχολεῖσθε;

ΗΦ.—Τὰ ἔργα τὰ οἰκιακὰ 'συνειθίσα νὰ κάνω
καὶ κάποτε ὡς Ἀμαζὼν τὴν Ἀλεπού νὰ πιάνω.

ΑΠ.—Καὶ πόσων χρόνων λέγεσθε;

ΗΦ.—

'Ετῶν δεκαεννέα.

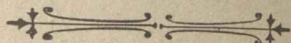
ΑΠ.—'Αλλ' ὅμως, ὅπως φαίνεσθε, δὲν εἴσθε τόσο νέα.

ΗΦ.—Μ' ὑπάνδρευσαν ὡς ἐγγιστα 'στὸ δέκατόν μου ἔτος
κ' αὐτὸ τὸ ξέρ' ἡ Περικλῆ καθὼς κ' ὁ Περικλῆτος.

ΑΠ.—'Εν τούτοις περισσότερα τὰ ἔτη σας τὰ βλέπω.

ΗΦ.—Νὰ δυσπιστήτε, κύριε, ποσῶς δὲν ἐπιτρέπω.

(Πρὶν ὁ ὑπάλληλος προβῇ κ' εἰς ἄλλας ἐρωτήσεις
τῆς Ἀμαζόνος Φασουλῆ τὸ πρόσωπον πυρῶναι,
κ' ὁρμᾷ εἰς τὸν ὑπάλληλον μετὰ θυμοῦ καὶ λύσσης
καὶ βγάζει τὸ γοδάκι τῆς καὶ τὸν ἐμδαγλαρῶναι.)

Συγχαρητήρια θερμὰ
τῷ ποιητῇ τῷ Παλαμᾷ.

'Εξ ὅλης τῆς καρδίας του καὶ ὁ Ρωμηὸς συγχαίρει
τὸν Παλαμᾶν τὸν πλούσιον εἰς ἔμπνευσιν καὶ κάλλος...
ἀρχαίου κόσμου ἄρωμα ἢ ποιήσις του φέρει
καὶ ψάλτης τῆς γλαυκώπιδος ἐπρόβαλε μεγάλως.
'Ο ποιητὴς μετάρσιος εἰς οὐρανὸν ὑψώθη
καὶ εἶδε μάχας τῶν θεῶν καὶ τῶν Γιγάντων νίκας,
κ' εἰς τὴν χρυσὴν του τὴν ᾠδὴν ὁ στέφανος ἐδόθη,
κ' αὐτὸ τιμᾷ κατ' ἐξοχὴν καὶ τοὺς Ἑλλανοδίκας.
Κ' ὁ μετριόφρων ποιητὴς προσῆλθε κεκυφώς,
καὶ σήμερον ὁ ὕμνος του ἐβγῆκε εἰς τὸ φῶς,
εἰς τοῦτον δὲ φεγγοβολεῖ τὸ πάλαι μεγαλεῖον,
καὶ 'στῆς Ἑστίας τὸν πωλοῦν τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

'Αφοῦ πολλοὶ τὰ ἔβαλαν μ' ἐμὲ τὸν φουκαρᾶ
καὶ 'στὸν Ρωμηὸ συνδρομητὰς ἐγγράφουν ὅταν θέλουν,
γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ λέγω σοβαρὰ
πῶς ὅσοι μόνον πρὸς ἐμὲ τὴν συνδρομὴν δὲν στέλλουν
καὶ πληρωμῆς ἀπόδειξιν ὁ ἴδιος δὲν τοὺς κάνω,
γιὰ τοὺτους δὲν ἐνέχεται ἡ μούρη μου καθόλου,
κ' ἄς μὴ φορτόνωνται συχνὰ 'στὴν ράχη μου ἀπάνω,
νὰ μὴν τοὺς στεῖλω ἀναυλα κ' ἐγὼ κατὰ διαδόλου.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — ὅτ' 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦτ' ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.